

N. ΣΟΥΡ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 'Οδὸς Προαστίου, ἀρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πέτρον Μαέλ : ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΟΒΟΛΟΝ 29, ναυτικὸν μυθιστόρημα, (μετὰ εἰκόνων), κατὰ μετάφρασιν Χαρ. Ἀρρίνου. — Βασβολὸδ Κρεστόβοσκη : ΕΚΤΟΣ 'ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ, μετάφρασις Ἀγ. Γ. Κωνσταντινίδου. — Gabriel Dantraques : ΕΓΓΑΜΟΣ ἢ ΑΥΤΟΧΕΙΡ; διήγημα. — Ροδόλφον Μωρέττη : Η ΛΑΙΜΗΤΤΟΜΟΣ, διήγημα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἡ ἐκκύβευσις τοῦ ἡμετέρου **Λαχείου Βεβλίων**, ἥτις εἶχε προκηρυχθῇ διὰ τὴν 1^{ην} Δεκεμβρίου, ἀναβάλλεται μέχρι τῆς 1^{ης} Ἰανουαρίου 1890, καθ' ἣν ἡμέραν θὰ παραδοθῶσι καὶ τὰ κέρδη. Τοῦτο ἀναγκαζόμεθα νὰ πράξωμεν ὥς ἐκ τῆς καθυστερήσεως τῆς συνδρομῆς ὀλίγων εἰσέτι συνδρομητῶν ἡμῶν πρὸ πάντων ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ λοιποῖς περιχώροις τῆς Αἰγύπτου, τοὺς ὁποίους μάλιστα, παρακαλοῦμεν νὰ ἐπισπεύσωσι τὴν ἐξόφλησιν τῶν λαχειοφόρων ἀποδείξεων τῶν — δι' αἰγυπτιακῶν γραμματοσήμων ἐν ἐπιστολῇ ἐπὶ συστάσει, εἴτε ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν διεύθυνσιν, εἴτε πρὸς τὸν γενικὸν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ πράκτορα ἡμῶν κ. Π. Γριτζάνην — χάριν τῶν ἄλλων, οἵτινες ἐπλήρωσαν ἤδη καὶ ἀξιοῦσι ταχέϊαν τὴν ἐκκύβευσιν. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀποτείνομεν καὶ πρὸς τοὺς ἐν Ἀθήναις κκ. Συνδρομητὰς ἡμῶν.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΠΙΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΟΒΟΛΟΝ 29

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Γ

Παρήλθον ἡμέραι. Ἐπὶ πλέον τῆς ἐβδομάδος ὁ στόλος ἔμεινε ναυλοχῶν εἰς τὸ ὄρμον τοῦ Μάτ-Σού. Πλὴν οὐδεὶς ἐμε-

ρίμνα περὶ τῆς ἐπαύριον. Κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν πάντες οἱ ἄνδρες ἦσαν πρόθυμοι νὰ φονευθῶσιν εἰς νεῦμα μόνον τοῦ ναυάρχου.

Οὐδέποτε πράγματι ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ναπολέοντος καὶ τοῦ Μπουζῶ ἀρχηγὸς στρατοῦ ἢ στόλου ἐξήσκησε μείζον γόητρον. Ὁ Κουρμπέ θεωρεῖται ἀήττητος· ἀληθὲς δὲ ὁ ἐνδοξος ναυτικός ἐξετέλεσε τεράστια. Τὴν 23 καὶ 24 Αὐγούστου κατέστρεψε τὸν ναύσταθμον τοῦ Φοῦ Τσέου καὶ τὸν σινικὸν στόλον, τὴν 26 κατεσίγασε τὰ πυροβολεῖα τῶν ἐκβολῶν τοῦ Κίμ-Παί, μολονότι τὸ πῦρ αὐτῶν διηυθύνετο ἀριστα καὶ μολονότι εἶχεν ὑπ' αὐτὸν πλοῖα σχετικῶς μικρῆς ὀκλής.

Κατὰ τὰς δύο πρώτας ἡμέρας οἱ Γάλλοι ἔσχον 23 νεκροὺς καὶ εἰκοσιεπτὰ τραυματίας. Αἱ ἀπώλειαι τῶν δύο ἐπομένων ἡμερῶν ἀνῆλθον ἐν συνόλῳ εἰς εἴκοσι καὶ ἓνα ἄνδρας ἐκτὸς μάχης. Οὐδέποτε τοιαῦτα θαυμαστικά ἀποτελέσματα ἐπεδείχθησαν μὲ τόσον ὀλίγας ζημίας.

Ἐκ τῆς ἐκτιμήσεως μόνον, ἣν ἐδείκνυνον τὰ πληρώματα πρὸς τὸν ἐνδοξον αὐτῶν ἀρχηγόν, τὰ εὐρωπαϊκὰ ἔθνη ἐνόησαν ὅτι ἤρως τις μέγας, ὥς ὁ τῶν ἀρχαίων χρόνων, ἀνέστη ἐν Γαλλίᾳ. Ὁ Φριδερίκος Πλεμόν αὐτὸς παραφερόμενος, ἐκ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, ἔσχε στιγμὴν χαρᾶς ἐν τῇ μελαγχολικῇ αὐτοῦ ρέμβῃ. «Εἶνε ὁ Ἐπαμεινώνδας!», εἶπε μίαν ἡμέραν λαλῶν περὶ τοῦ ἀρχηγοῦ του καὶ ἡ λέξις νητύχησε νὰ διαδοθῇ. Φεῦ! ὥς ὁ σωτὴρ τῶν Θηβῶν ὁ Κουρμπέ ἔμελλε νὰ ταφῇ ἐν τῷ θριάμβῳ του.

Τὴν 30 Αὐγούστου ὁ στόλος ἀποπλέει ἐκ τοῦ Μάτ-Σού. Ἡ διαταγὴ ὀρίζει, ὥς βεβαιοῦται, τόπον συναντήσεως τὴν νῆσον Χάϊ-Νάν. Ἐκεῖ ὁ ναύαρχος θὰ συναθροίσῃ ὑπὸ τὴν διοίκησιν σου πάσας τὰς ἐν τῇ ἀπωτάτῃ Ἀνατολῇ εὐρισκομένας γαλλικὰς ναυτικὰς δυνάμεις. Ὁ στόλος οὗτος περιλαμβάνει τέσσαρα θωρηκτά, ἥτοι τὸν Βαριάδον, τὴν Ἀταλάντην, τὸν Λαγκαλισσονιέρ καὶ τὸν Θριαμβευτήν· 23 καταδρομικά, ἥτοι τὸ Δυγκάι-Τρουέν, τὸ

Δεσταίν, τὸ Βιλλάρ, τὸν Σατῶ-Ρενώ, τὸ Νιελλύ, τὸ Σαπλαίν· τέσσαρας προσκόπους, ἥτοι τὸ Ριγκῶ δὲ Ζενουίλλύ, τὸ Ἀμελέν, τὸ Πρόσκοπον, καὶ τὸν Βόλταν, τὸ ὀπλιταγωγὸν Νίβ, τὸ μεταγωγικὸν ἀτμόπλοιο Δράκ, τὰς κανονιοφόρους Ἀσπίδα, Δουτέν, Λύγκα, Ἐχιδναν, καὶ τὸ 29 μεθ' ἐνὸς ἐτέρου τορπιλλοβόλου.

Πρὶν ἀπέλθωσιν ἐκ τῶν ὑδάτων τοῦ Φὸ-Κιέν πένθιμος τελετὴ συνήθροισε τοὺς ἀξιωματικούς καὶ τοὺς ναύτας περὶ τῶν ἐνδοξῶν νεκρῶν τῶν πέντε ἡμερῶν τῶν διαφόρων μαχῶν, αἵτινες ἀπεκλήθησαν ναυμαχίαι τοῦ Φοῦ-Τσέου, τῆς Παγόδας τῆς Ἀγκύρας, τοῦ Σάγκ-Μέν, τοῦ Μιν-Κάν, καὶ τοῦ Κίμ-Παί. Ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ὀνομάτων, τῶν ἀναφερομένων ἐν τῇ νεκρολογίᾳ ταύτῃ, διαπρέπει τὸ τοῦ ὑποπλοιάρχου Βουέ-Βιλωμέζ. Μεταξὺ τῶν τραυματιῶν συγκαταλέγονται ὁ Ραβέλ ὑπασπιστής τοῦ ναυάρχου καὶ ὁ Λατούρ, ὁ ἥρωϊκὸς κυβερνήτης ἐνὸς τορπιλλοβόλου.

Αἶφνης ὁ δρόμος ἀνακόπτεται. Νέαι ὁδηγίαι ἔφθασαν διὰ τοῦ τηλεγράφου. Εἶνε βέβαιον πλέον· ἡ ἀμφίρροπος διπλωματία καταστρέφει καὶ πάλιν τοὺς καρπούς τῆς ἀξιοθαυμάστου αὐτῆς ἐστρατείας καὶ καταδικάζει τὸν νοσοῦντα ἤδη Κουρμπέ εἰς ἀκίνησιν ἐπὶ τοῦ πλοίου του. Τὸ Σάγκ-Αἰ καὶ ἡ Καντὼν οὐδένα πλέον διατρέχουσι κίνδυνον. Ὁ στόλος ἐπιστρέφει εἰς τὸ Κέ-Λούγκ.

Τὴν 2 Σεπτεμβρίου ἀρχεται ἡ ἀνωφερὴς αὐτῇ καὶ φονικῇ στάθμευσις. Τὸ πῦρ τοῦ στόλου μαστίζει τὴν παραλίαν. Ἡ αὐτὴ μάχη ἐπαναλαμβάνεται τὴν 4. Οἱ Σῖναι ἀντέστησαν ἐπὶ δεκαπέντε λεπτὰ ἀκριβῶς μὲ τὰ πεδινὰ τηλεβόλα τῶν κατὰ τῶν τηλεβόλων τῶν 12 ὑφεκατομέτρων καὶ τῶν Χότσικς τῆς Ἐχιδνῆς καὶ τοῦ Δυγκός.

Τέλος τὴν 5, οἱ πεντακόσιοι ἄνδρες τοῦ ἀποβατικοῦ σώματος τοῦ Τογκίνου ἀποβιβάζοντας διὰ τὰ ὀχυρώματα τῆς πόλεως. Ἀλλὰ τοὺς ναύτας καὶ τοὺς στρατιώτας δὲν θερίζει πλέον τὸ πῦρ τοῦ ἐ-

χθροῦ· τοὺς θερίζει καθ' ἐκάστην ὁ τύφος, ἡ δυσεντερία, ἡ χολέρα.

Τὴν 6 Σεπτεμβρίου τὸ 29 ὠρισμένως ὑποδειχθὲν ἀποβάλλει τὴν μάχιμον ἰδιότητα.

Καθίσταται ὁ μεταγωγὺς ὕδατος ποσίμου διὰ τοὺς πολιορκητὰς καὶ ἐπὶ δύο ἐβδομάδας ἐκτελεῖ τὴν κοπιώδη ταύτην ὑπηρεσίαν. Μετὰ ὀκτῶ ἡμέρας ὁ Ζιλδὰ, ὅστις δὲν ἠδυνήθη νὰ διασώσῃ τὸν ἀποκοπέντα του δάκτυλον, πίπτει ἀσθενὴς ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ φλογεροῦ ἐκείνου κλίματος. Ἐδέησε τὰ τὸν ἀποβιβάσωσιν εἰς τὴν ξηρὰν καὶ νὰ τὸν μεταφέρωσιν εἰς τὰς σκηνάς, αἵτινες χρησιμεύουσιν ὡς νοσοκομεῖον εἰς τὸ ὑπαιθρον. Ἡ ἰσχυρὰ κράσις του ἀντέχει, ἀλλ' ὁ ἀνδρεὺς ναύτης μετὰ τὴν ἀνάρρωσίν του ἀναλαμβάνει παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ συντρόφου του Κλέτου τὸ ὄπλον τοῦ ἀκροβολιστοῦ.

Διότι ἡμέραν τινὰ τὸ τορπιλλοδόλον ἐβλάβη καίριως ὑπὸ ὀβίδος καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ καταποντισθῇ. Ὁ Πλεμὸν διωρίσθη διοικητὴς ἐνὸς τμήματος τῶν πολιορκητικῶν ἐργασιῶν. Εἶνε τοῦτο τὸ κοπιωδέστατον μέρος τῆς ἐν τῇ ξηρᾷ ὑπηρεσίας.

Πολλὰς στερήσεις, πολλὰς βασάνους μέλλει νὰ ὑποστῇ ὁ ἀξιωματικὸς.

Οὐδεὶς δύναται νὰ εἴπῃ πόσους ἥρωας ἀγνώστους, πόσας στωϊκὰς ἀφοσιώσεις ἀριθμεῖ ἐκεῖ ἡ Γαλλία. Καθ' ἐκάστην πρωίαν ὁ ἥλιος ἀνατέλλων γεννᾷ νέας ἐλπίδας· καθ' ἐκάστην ἐσπέραν ἡ νύξ καλύπτει μὲ τὸν πέπλον τῆς τὴν χαύνωσιν, τὴν ἀποθάρρυνσιν, καὶ τὴν ἀγανάκτησιν, ἥτις δὲν τολμᾷ νὰ ἐκραγῇ δημοσίᾳ. Καὶ τὸ τοιοῦτο παρατείνεται ἐπ' ἀορίστῳ, εἰς τὸ ἀνηλεὲς ἐκεῖνο κλίμα, εἰς τὸν βόρβορον τοῦ ἐδάφους ἐκείνου, ὕγρου διαρκῶς ἐκ τῆς ἀπαύστου βροχῆς.

Τροφοδοτούμενοι ἀπὸ τοῦ μέρους τῆς ξηρᾶς οἱ Σῖναι ἐμπνέουσιν τοὺς Γάλλους, ὡς ἐνέπαιζον αὐτοὺς καὶ πρὸ τοῦ Φού-Τσέου. Τί ἔμενον ἐκεῖ ἀδρανεῖς πρὸ τῆς Φορμύζας. Καὶ ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Κουρμπὲ μέλλει ἀκόμη νὰ νικήσῃ βαίνων πρὸς τὸν τάφον καθ' ἐκάστην, ζωογονῶν διὰ τῆς στωϊκῆς ἀπελπισίας του, διὰ τῆς θανατηφόρου ἐγκαρτερήσεώς του τὴν ἀληθῶς ἀτυχῇ πολιτικὴν τῆς κυβερνήσεώς του.

Ταῦτα πάντα καὶ οἱ ναῦται καὶ οἱ στρατιῶται συναισθάνονται, ἀλλὰ καταπνέουσιν τὴν στενοχωρίαν τῶν κατασιγάζουσιν τὰ παράπονά των. Ἡ μερὶς τῆς τροφῆς καθ' ἐκάστην ἐλαττοῦται· τὸ ὕδωρ δὲν πίνεται· ὁ διπρωτὴς καὶ τὰ παστὰ καταβάλλουσι τέλεον τοὺς ἤδη ἐκασθενήσαντας ὀργανισμούς. Ἀλλ' ἀδιάφορον! ὑποβάλλονται εἰς πάντας τὰς στερήσεις χάριν τῆς Γαλλίας. Καὶ ἡ σιωπὴ βασιλεύει καὶ τὰ παράπονα σιγῶσιν. Διαρκῶς δὲ οἱ ἥρωικοὶ αὐτοὶ ἐπιθάναντο βλέπουσι διερχομένην ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν τὴν ἰσχνὴν μορφήν, ὠχροτέραν κατὰ πᾶσαν πρωίαν τοῦ ἀρχηγοῦ, οὗ ὁ Βαριάδος θὰ κομίσῃ εἰς τὴν πάτριον γῆν τὸ δαφνοστεφὲς λείψανον.

Ὁ Πλεμὸν εὐρίσκεται εἰς τὴν θέσιν του.

Καὶ αὐτὸς μετέχει τῆς ἐγκαρτερήσεως καὶ τῶν στερήσεων· ἀλλ' ἡ συμμετοχὴ αὐτῇ δι' αὐτὸν εἶνε βαρυτέρα ἢ διὰ πάντα ἄλλον. Ἡ κατεσπαργμένη ψυχὴ του δὲν ὑποστηρίζει πλέον τὸ σῶμα εἰμὴ διὰ θαυμασίας ὑποταγῆς εἰς τὸ πεπρωμένον. Καὶ ἐν τοσούτῳ ὁ καιρὸς παρέρχεται· πλησιάζει ἡ δεκάτη πέμπτη Σεπτεμβρίου, καθ' ἣν θὰ τελεσθῶσιν ἐν Νικαίᾳ οἱ γάμοι τῆς Λευκῆς Διλλιέρ μετὰ τοῦ Λεοπόλδου Γκι-δάλ. Κἄτι τι, φρικτόν τι προαίσθημα φαίνεται λέγον εἰς τὸν ἀξιωματικὸν ὅτι τὴν ἡμέραν ἐκείνην θὰ λήξωσιν ὅλα τὰ δεινὰ του.

Ἐν τούτοις ἀκόμη δὲν ἐξήντησε τὴν κύλικα, ἀκόμη δὲν ἐκένωσε τὸ ποτήριον μέχρι τριγός. Τὴν 13 τοῦ μηνὸς ὁ Πλεμὸν ἔλαβεν ἐπιστολὴν μὲ μέλαν περιθώριον. Οἱ ὀφθαλμοὶ του, αἵτινες ἔμενον ξηροὶ ἔνεκα ἀκριβῶς τῆς ὑπερβολικῆς ὀδύνης, ἐβολώθησαν ἐν τούτοις. Ἡ χεὶρ του ἔτρεψε διασχίζουσα τὸν φάκελλον. Ἐπίστευον ὅτι οὐδὲν ὑπελείπετο αὐτῷ νὰ μάθῃ ἐπὶ πλέον δυνάμενον νὰ προκαλέσῃ τὰ δάκρυά του· ἀλλ' ἤπατάτο. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη κομίζει τὴν ὑπάτην τῶν θλίψεων.

Ἀπέθανεν ἡ μήτηρ του! ἀπέθανε, διότι ἐνόμισεν ὅτι εἶχεν ἀποθάνει ὁ υἱός της. Ἐν τυπογραφικῶν λάθος εἰς τὴν ἐφημερίδα ἤκοσεν ὅπως συντρίψῃ τὴν γυναῖκα ἐκείνην καρδίαν, ἥδη κατεσπαργμένην ὑπὸ τῆς συμφορᾶς. Καὶ ὁ υἱός της, ἐνῶ αἰσθάνεται τὸν λυγμὸν τῆς ἀφανοῦς ἀγωνίας, τῆς προσερχομένης ἐκ τῆς πείνης, ἐκ τῆς δίψης, ἐκ τῆς κοπώσεως, ἐκ τῶν παντοειδῶν στερήσεων, ἀναλογίζεται ὅτι δὲν δύναται νὰ πορευθῇ παρὰ τὸ ἱερὸν προσκεφάλαιόν της καὶ κλείσῃ τὰ ὄμματά της ἀγίας γυναικός, εἰς τὴν ὀφείλει τὴν ὑπαρξίν.

Ὡ! ἄς ἔλθῃ τώρα ὁ θάνατος, θὰ εἶνε ποθητός!

Τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἡμέραν ὁ ναύαρχος προσεκάλεσε τὸν ὑποπλοίαρχον.

— Φίλε μου, εἶπεν αὐτῷ, ἔμαθα πρὸ ὀλίγου τὴν συμφορὰν σου. Ἀπώλεσες τὴν ἀρίστην τῶν μητέρων· ἀλλὰ πρέπει νὰ φανῇς γενναῖος, οἶος εἶσαι. Ἡθέλησα αὐτοπροσώπως νὰ σοῦ ἐκφράσω τὴν θλίψιν μου. Θέλεις νὰ ζητήσῃς ἀδειαν ἀπουσίας;

Ὁ Πλεμὸν ἔσεισε θλιβερῶς τὴν κεφαλὴν.

— Ναύαρχε, ἀπήντησε, τὴν ὥραν ταύτην, καθ' ἣν θέλετε νὰ με παρηγορήσετε διὰ τῶν λόγων σας, ἡ μήτηρ μου ἀναπαύεται ἤδη πρὸ δύο μηνῶν πλησίον τοῦ πατρός μου εἰς κοιμητήριόν τι τῆς Βρετανίας. Ἐὰν ἐπιζήσω, θὰ ὑπάγω νὰ ἐπαναλάβω παρὰ τὴν πλάκα τοῦ τάφου τῆς τὴν τιμὴν, ἣν ἀπενείματε πρὸς αὐτήν.

Καὶ ὁ μέγας ναυτικὸς σφίγγων τὴν χεῖρα τοῦ νέου ἀξιωματικοῦ ἐκράτησεν αὐτὴν πρὸς στιγμὴν μεταξὺ τῶν ἰδικῶν του.

— Θὰ ἐπανιδῇς τὴν Γαλλίαν, Πλεμὸν, εἶπεν αὐτῷ. Θὰ λάβῃς αὐτὴν τὴν παρηγορίαν. Ἀλλ' ὑπάρχει ἴσως δι' ἄλλους πεπρωμένον χειρότερον τοῦ ἰδικοῦ σου!

Ὁ ὑποπλοίαρχος ἀπεσώθη, ἐνῶ περὶ τὰ ὧτά του ἤχετ ἀκόμη τὸ καρτερικὸν ἐ-

κεῖνο παράπονον, βλέπει δὲ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἰσχνῆς ἐκείνης μορφῆς, τῆς καταβιβρωσκομένης ὑπὸ τῆς νόσου, ἣν μόλις ζωογονεῖ ἀκόμη τὸ πῦρ τοῦ πάντοτε ἰσχυροῦ βλέμματός του.

Ποῖος ἀρχαῖος σοφός, ποῖα διάνοια μεγάλων ἡμερῶν ἀνέζη ἐν τῷ μεγάλῳ ἐκείνῳ ἀρχηγῷ.

Τέλος ἀνατέλλει ὁ ἥλιος τῆς 15 Σεπτεμβρίου, ἥλιος ἀπροσδόκητος, ὅστις ἐπὶ τρεῖς ὥρας φλέγει διὰ τῶν ἀκτίων του τοὺς ἀτυχεῖς ριγοῦντας ἐκ τοῦ πυρετοῦ παρὰ τὰ ὀχυρώματα τοῦ Κέ-Λούγκ.

Οἱ Σῖναι ἐπωφελοῦνται ὅπως ἐπιχειρήσωσιν ἐξοδόν.

Εἶνε ἡ ὥρα δεκάτη. Χρυσὴ ἀνταύγεια σκορπίζεται ἐπὶ τῆς θαλάσσης· τὰ χλοερὰ φυλλώματα τῆς ὀρεινῆς νήσου φρικιδῶσιν ὑπὸ τὴν θερμὴν θωπείαν. Ἐκπληκτοὶ ἐπὶ τῇ καλοκαιρίᾳ οἱ Γάλλοι ναῦται καὶ οἱ στρατιῶται πανηγυρίζουσιν αὐτήν. Ἐπὶ στιγμὴν ἡ ἐκ τῆς ὥραιας πρωίας μέθη ζαλίζει τοὺς ἀνδρας καὶ τοὺς κάμνει νὰ λησμονῶσιν τὴν πολιορκίαν καὶ τὰ δεινὰ τοῦ πολέμου.

Αἵφνης τουφεκοβολισμὸς ἀντηχεῖ. Τὰ κίτρινα πρόσωπα φαίνονται πανταχόθεν. Εἰς τὰ ὄπλα!

Ὁ Πλεμὸν εὐρέθη ἔτοιμος ἐκ τῶν πρώτων.

Ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ εἶδε τὸν κίνδυνον. Ἐκεῖ κάτω, ὅπου ἐτοποθετήθησαν αἱ πυροβολαρχίαι τοῦ πεδινοῦ πυροβολικοῦ, τρία τηλεβόλα μείναντα ἐπὶ τινὰς ἡμέρας ἄνευ πυροβολητῶν, ἀπειλοῦνται ἀπειθείας. Αὐτὰ εἶδον οἱ Σῖναι καὶ πρὸς αὐτὰ φέρονται ἀθρόοι. Πρέπει νὰ ἀποκρουσθῶσι πρὶν ἢ καθηλώσωσι τὰ πυροβόλα.

Ὁ ἀξιωματικὸς τοῦ τορπιλλοδόλου μόλις ἔχει εἴκοσιν ἀνδρας ὑπὸ τὰς διαταγὰς του· ἀλλ' οἱ ἀνδρες οὗτοι εἶνε ναῦται. Τοὺς παρορμᾷ διὰ μιᾶς μόνης κραυγῆς: « Ἐμπρός! » Αὐτὸς ὁ ἴδιος προηγεῖται ξιφῆρης. Ἡ δρᾶξ αὕτη τῶν ἀνδρῶν ἐπιπίπτει μετὰ μανιώδους ὁρμῆς κατὰ τῶν σινικῶν στρατευμάτων. Πυροβολισμὸς ἐκ τοῦ συστάδην συνταράττει αὐτά, μετ' ὀλίγας στιγμὰς δὲ ἡ λόγχη καὶ ἡ σπάθη ἀνοίγουσι χάσματα εἰς τὰς τάξεις των. Αἱ τάξεις τῶν Σινῶν τακτικῶν στρατιωτῶν διασπῶνται. Ὅπισθοχωροῦσι φύρδην μίγδην, ἐνῶ ὁ Γάλλος σαλπικητὴς καλεῖ μακρόθεν τοὺς στρατιώτας τοῦ ξένου λεγεῶνος καὶ τοὺς πεζοναύτας.

Ἡ προσβολὴ τῶν Σινῶν ἀπέτυχεν.

Φεύγουσι καταπτοημένοι, ὁ δὲ Πλεμὸν εὐρίσκεται πάντοτε ἐν τῇ πρώτῃ γραμμῇ. Τὸ ξίφος του εἶνε ἐρυθρὸν ἐκ τοῦ αἵματος. Ἐκατέρωθεν αὐτοῦ ὁ Κλέτος καὶ ὁ Ζιλδὰς μάχονται ἀκαταπόνητοι, ἰδίως δὲ ὁ τελευταῖος. Μετὰ τὴν ἡκρωτηριασμένην χεῖρά του ὁ ναύτης κραδαίνει τὸ ὄπλον του τρομακτικῶς περιστρέφων αὐτὸ ὡς ρόπαλον.

— Κακομοίριδες! ἀναφωνεῖ μὲ χρεῖ- ἄζονται ἐκατὸν κεφάλια ἰδικά σας διὰ ν' ἀποζημιωθῶ διὰ τὸ δάκτυλον ὅπου μοῦ ἐκόψετε!

Εἰς ἀπόστασιν εἴκοσι βημάτων ἔμπροσθέν των, ἐν τῇ μέσῃ τῶν φυγάδων, κυματίζει μεγάλη σημαία κιτρίνη, κεκοσμημένη διὰ φανταστικῶν δρακόντων.

— Παιδιά, τὴν σημαίαν! διατάσσει ὁ Πλεμόν.

Καὶ διανύει αὐτοπροσώπως τὴν ὁδόν. Φονεύει τὸν Σῖνα ἀξιωματικόν, ὅστις ἐφρούρει αὐτὴν καὶ ἀρπάζει τὸ ἀκόντιον.

Ταῦτοχρόνως ὁμως δύο σφαῖραι τὸν ἀνατρέπουσιν.

Ἡ πρώτη διέτρησεν ἀμφοτέρας τὰς παρειάς του· ἡ δευτέρα εἰσῆλθεν εἰς τὴν μασχάλην του. Κατέπεσεν.

Ἄλλ' ὁ Κλέτος ἐκυρίευσεν τὴν σημαίαν. Ὁ ἡράκλειος Ζιλδὰ περικαλύπτει διὰ τῶν πτυχῶν τῆς τοῦ σώματος τοῦ ὑποπολιάρχου καὶ ἀποκομίζει αὐτὸ ἐπὶ τῶν ὤμων του. Ἡ συμπλοκὴ περατοῦται ἐντὸς πυκνῆς ὁμίχλης καπνοῦ, ἐνῶ οἱ Σῖναι ἀποκρουσθέντες ἐπανέρχονται εἰς τὰ ὀχυρώματά των καὶ καταδιώκονται ἐκ τοῦ συστάδην διὰ τῆς λόγχης.

[Ἐπεται συνέχεια].

XAP. ANNINOΣ

Εἰς τὸ προσέχεις:

ΑΛΗΘΕΣ ΔΡΑΜΑ ΕΝ ΜΙΚΡΑΙ ΑΣΙΑΙ

ὑπὸ ἸΩΑΚΕΙΜ ΒΑΛΑΒΑΝΗ

[Διακοπὴς συνέχεια]

ΒΣΕΒΟΛΟΔ ΚΡΕΣΤΟΒΣΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

ΙΑ'

Γνωρίζεις, ἢ δὲν γνωρίζεις;

Τὴν ἐπαύριον μετὰ τὴν κηδεῖαν ὁ Πλάτων Βασίλειεβιτς ἠγέρθη ἀργά. Ἦτο' ἡ πρώτη νύξ, ἦν οὗτος, λίαν ἐξηντηλέμενος φυσικῶς καὶ ἐν μέρει ἠθικῶς, διηλθεν εἰς τὴν οἰκίαν του, ἐπὶ τῆς συνήθους, ἀναπαυτικῆς κλίνης του καὶ ἐκοιμήθη καλῶς. Μεχρισίου δὲ ὁ νεκρὸς ἔκειτο ἐν τῇ αἰθούσῃ, ὁ Βελτίστσεφ, δὲν ἀνῆκεν οὕτως εἰπεῖν εἰς ἑαυτόν· αἱ μέριμναι περὶ τῆς ἠθικῶς διαταραχθεῖσης ἐξαδέλφης, φοβουμένης τὴν σκιάν τοῦ συζύγου, καὶ αἱ φροντίδες διὰ τὰ τῆς κηδεῖας, ἐστέρησαν αὐτὸν τῆς ἡσυχίας, τῆς ἀναπαύσεως καὶ ὅλων τῶν σκέψεων του. Ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν παροῦσαν περίστασιν οὐκ ὀλίγον ἐκοπίασε μεχρισίου καταπραῦνη τὴν Εἰρήνην Βορίσοβναν, διασκεδάσῃ τὸν ὑποθετικὸν τρόπον τῆς καὶ κατορθώσῃ νὰ ἀποσυρθῇ εἰς τὴν κατοικίαν του.

Ἐγερθεὶς τῆς κλίνης, πρῶτον πάντων

ἤνοιξε τὴν πυξίδα, ἐνθα πάντοτε ἐφύλασσε χρήματα καὶ σπουδαῖα ἔγγραφα. Εἰς τὴν πυξίδα ταύτην χθὲς τὸ ἑσπέρας, ἐπιστρέψας εἰς τὴν οἰκίαν του, ἔκρυψε μετ' ἐπιφυλάξεως ὁ Βελτίστσεφ τὴν ἀπόδειξιν τοῦ μακαρίτου ἐξαδέλφου του, ἣν κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ θανάτου του, μετὰ τὴν ἐν τῇ θερμάστρᾳ καταστροφὴν τοῦ σιγάρου, ἐφρόντισε, πρὸ πάσης ἄλλης πράξεως, νὰ λάβῃ ἐκ τοῦ θυλακίου τοῦ μακαρίτου καὶ μεταθέσῃ αὐτὴν εἰς τὸ ἰδικόν του.

Ἦδη δὲ ἔλαβεν αὐτὴν ἐκ νέου, τὴν ἀνέπτυξε καὶ ἤρξατο ἀναγινώσκων, παρατηρῶν καὶ ἀρεσκευόμενος, μὲ αἰσθημα εὐαρεσκείας, παρεμπερὲς πρὸς τὸ αἰσθημα παιδίου, ὅταν τοῦτο κατόπιν τῆς χθεσινῆς ἐορτῆς τοῦ δένδρου τῶν Χριστουγέννων, πρῶτον πάντων ἀρπάζει τὸ χθὲς δωρηθὲν αὐτῷ ἄθυρμα καὶ ἀρχεται νὰ περιεργάζεται αὐτὸ χαῖρον· τὸ παιδίον πρὸ πολλοῦ ὠνειροπόλει καὶ ἐπεθύμει νὰ ἀποκτήσῃ τὸ ἄθυρμα τοῦτο, ὅπερ ἀπὸ πολλοῦ ἦτο αὐτῷ ἰδιαζόντως προσφιλὲς εἰς τὴν καρδίαν καὶ τὴν φαντασίαν του — καὶ ἰδοὺ τώρα, ἀφύπνισθὲν τὸ βρέφος, σπεύδει αὐτὴν νὰ παρατηρήσῃ αὐτὸ μὲ κοιμισμένους ἔτι ὀφθαλμούς, νὰ ψάσῃ καὶ νὰ ὁσφρανθῇ τὴν ὁσμὴν τοῦ χρώματος του — διότι δὲν ἐπρόφθασεν ἀκόμη νὰ τὸ χαρῇ ἀρκετά.

Καὶ φαίνεται, ὅτι βεβαίως οὐδεμία τις μεταβολὴ συνέβη εἰς τὴν ἀπόδειξιν ταύτην, μόλις δύο ἢ τρεῖς ὥρας μετὰ τὴν ἀπόσθεσιν τοῦ χρέους περιῆλθεν αὐτὴ εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ μακαρίτου, καὶ ἦτο πρὸ πολλοῦ ἤδη λίαν γνωστὴ εἰς τὸν Πλάτωνα Βασίλειεβιτς μεθ' ὅλων τῶν τύπων καὶ τῶν λεπτομερειῶν αὐτῆς — καὶ ὁμως τὴν στιγμὴν ταύτην παρετῆρει αὐτὴν διὰ τοιοῦτου θωπευτικοῦ καὶ ἐρωτύλου βλέμματος, ὥστε ἐπρόκειτο περὶ νεοφανοῦς, ἀπλῶς ἠρέσκετο, νῆχαριστεῖτο νὰ τὴν παρατηρῇ. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἠδύνατο νὰ δοκιμάζῃ ὑψίστην εὐχαρίστησιν ἐξ αὐτῆς, ὡς τὰ παιδιά, καὶ νὰ ὠνειροπολῇ... νὰ ὠνειροπολῇ ἀπείρως...

Καὶ ὁμως ἂν τὸ αἰσθημα τοῦ ἦτο παιδικὸν καὶ ἀφελές, αἱ ὠνειροπολήσεις του πολὺ ἀπέχοντο τοῦ νὰ ὦσι παιδικαί. Ἦσαν αὐταὶ ὠνειροπολήσεις χαρακτηρὸς σοβαροῦ.

Θέσας πάλιν τὸ σπουδαῖον τοῦτο ἔγγραφον ἐντὸς τῆς ἀσφαλοῦς ταύτης θήκης, ἐκάθησε πλησίον τοῦ γραφείου του, ἐφ' οὗ ὑπῆρχε ποτήριον τείνου καὶ ἤρξατο καταστρώνων ἀριθμοὺς ἐπὶ τοῦ χάρτου, διανοούμενος τὰ γιγαντιαῖα σχέδιά του καὶ ἀριθμῶν τὰ μεγάλα ποσὰ τῶν τόκων, οὓς θὰ ἐπέφερον αὐτῷ αἱ κολοσσαῖαι ἐπιχειρήσεις του, ἡ πραγματοποίησις τῶν ὁποίων δὲν ὤφειλεν ἤδη νὰ βραδύνῃ. Ἀλλ' ἐνταῦθα ἀπῆντησε μικρόν τι πρόσκομμα: ἠγνοεῖ ἀκριβῶς εἰς ποῖον ποσὸν ἀνέρχονται τὰ χρήματα, ἅτινα ἐπρόφθασε νὰ λάβῃ μετ' ἑαυτοῦ ἐκ τοῦ σπουδαστηρίου τοῦ ἐξαδέλφου του· διὰ τοῦτο μόνον ὡς ἔγγιστα ἠδύνατο νὰ ὑπολογίσῃ τὸ ποσόν.

Ὁ Βελτίστσεφ παρετῆρησε τὸ ὥρολό-

γιον καὶ εἶδεν ὅτι, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ, κατηνάλωσε διὰ τὰς σημειώσεις ταύτας περὶ τὰς δύο ὥρας.

Ἦδη οὐδεμίαν ἔβλεπεν ἀνάγκην νὰ ἀφήσῃ τὸν σάκκον εἰς ξένας χεῖρας, καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἀναχωρήσῃ δι' αὐτόν, διευθυνόμενος παρὰ τῇ κυρίᾳ Κόροβωφ.

* *

Ἡ Λιουδμήλα ὑπεδέχθη αὐτόν, ὡς νὰ μὴ εἶχε συμβῇ τίποτε. Ἡ δεξιῶσις αὐτῆς ἦτο ὡς συνήθως θωπευτικὴ καὶ φαιδρὰ. Μαγευτικὸν μεῖδιμα καὶ λαμπυρίζον βλέμμα ὑπεδέχθησαν τὸν Βελτίστσεφ καὶ εἰς τὸ μεῖδιμα τοῦτο, ὡς καὶ εἰς τὸ βλέμμα, ἐνυπῆρχεν ἡ συνήθης αὐτοῖς ἐσωτερικὴ παγετώδης ψυχρότης τοῦ ἀνευ αἰσθημάτων χαρακτηρὸς των. Ἀλλὰ παρὰδοξον! Κυρίως ἡ ψυχρότης αὕτη ἀρέσκει εἰς τινὰς τῶν ἀνδρῶν, καὶ αὕτη κυρίως ἐξήσκει τὴν γοητείαν ἐπὶ τὸν Πλάτωνα Βελτίστσεφ.

— Καὶ ποῦ ἐγύριζες, φίλε μου, τέσσαρες τώρα ἡμέραι; χαριεντιζομένη ἠρώτησεν αὕτη τὸν προστάτην τῆς, ἄλλ' ἀπέτεινε τὴν ἐρώτησιν οὕτως, ὡς ἂν εἶχε δικαίωμα ἐπὶ τῇ ιδιότητι φίλης γυναικός, νὰ ἀπαιτήσῃ κάποιον λογαριασμὸν τῶν πράξεών του.

— Ἀχ, μάτουςσκα, μὴν ἐρωτᾷς, τὸν ἐξαδέλφόν μου ἐθάψαμε! ἀπῆντησεν ὁ Βελτίστσεφ, μετὰ τινος δυσαρεσκείας καὶ λαμβάνων ὕφος ἀνθρώπου λίαν καταβεβλημένου ἐκ τοῦ καμάτου.

— Τὸ ἤκουσα καὶ τὸ ἀνέγνωσα μάλιστα εἰς τὰς ἐφημερίδας, ἀνεκοίνωσεν ἡ Λιουδμήλα. Καὶ εἰς ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα δὲν εὐκαίρησες οὔτε ἓνα λεπτὸν νὰ περάσῃς νὰ μεῖ ἰδῇς! Καλὰ! διὰ τοῦ αὐτοῦ τόνου ἐπέπληξεν αὐτόν ἡ κυρία Κόροβωφ.

— Ποῦ εἶχα καιρόν!... Ὅλο τὸ σπίτι ἦτον ἀνω-κάτω! καὶ ὅλα αὐτὰ ἦτον εἰς τὴν φροντίδα μου· ἀφανίσθηκα ὁλότελα... Καὶ νὰ ἰδῇς τόσον ἐξαφνα συνέβησαν, ἀπροσέκτως ἐδικαιολογήθη ὁ Βελτίστσεφ.

— Καὶ καλὰ τὴν τελευταίαν φορὰν ποῦ ἦσουν ἐδῶ, μήπως δὲν ἤξευρες ὅτι ὁ ἐξαδέλφός σου εἶχεν ἀποθάνει; ἠρώτησεν αὕτη τυχαίως πως καὶ ἔρριπεν ἐρευνητικὸν βλέμμα ἐπὶ τὸν Πλάτωνα Βασίλειεβιτς.

Ἐκεῖνος κάπως συνεταράχθη· οὐδόλως ἀναμένων τοιαύτην ἐρώτησιν.

— Ἐγώ... ν...ν... ναι, βέβαια δὲν τὸ ἤξευρα! συσταλεῖς πρὸς στιγμὴν, εὐθαρσῶς ἀπελογήθη οὗτος ταυτοχρόνως.

«Ὡστε, τὸ ἐγνώριζες», ἐσκέφθη βεβαίως αὕτη.

Ἡ ἐλαφρὰ αὕτη σύγχυσις, ἥτις δὲν θὰ εἶχε τὸν τόπον τῆς ἂν ὁ θάνατος συνέβαινε, χωρὶς αὐτὸς νὰ τὸ γνωρίζῃ, ἐβεβαίωσε τὴν Λιουδμήλαν εἰς τὰς προϋποθέσεις τῆς, σχετικῶς πρὸς τὸν «τρόπον» δι' οὗ ἀπεκτῆθησαν τὰ πρὸς αὐτὴν κομισθέντα χρήματα. Κατόπιν προηγουμένης σκέψεως ἀπέτεινε αὕτη τὴν τελευταίαν ἐρώτησιν, ἐπιθυμοῦσα νὰ ἐπαληθεύσῃ μέ-